

Cartea Urantia

<< [Capitolul 26](#) | [Părți](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 28](#) >>

Capitolul 27

Serviciul supernafimilor primari

27:0.1 (298.1) SUPERNAFIMII primari sunt slujitorii celești ai Deităților pe Insula eternă a Paradisului. Nu s-a aflat niciodată ca vreunul dintre aceștia să se fi îndepărtat de la căile luminii și dreptății. Lista lor de apel este completă; cât îi eternitatea de lungă, nu s-a pierdut nici unul dintre acești îngeri magnifici. Acești înalți supernafimi sunt ființe perfecte, supremi în perfecțiune, însă nu sunt nici absoniți, nici absoluți. Fiind din esența perfecțiunii, acești copii ai Spiritului Infinit lucrează cu schimbul și după voia lor în toate fazele multiplelor lor îndatoriri. Activitatea lor nu se extinde cu mult în afara Paradisului, cu toate că ei participă la diversele reuniuni milenare și la uniunile de grup ale universului central. Ei se duc înainte și ca mesageri speciali ai Deităților, și se înalță în grupuri mari pentru a deveni Consilieri Tehnici.

27:0.2 (298.2) Supernafimii primari sunt, de asemenea, plasați în fruntea oștirilor serafice care își exercită serviciul pe lumi izolate din

cauza rebeliunii. Când un Fiu al Paradisului se manifestă pe o astfel de lume, el își încheie misiunea, se ridică la Tatăl Universal, este acceptat, și se întoarce ca eliberator acreditat al acestei lumi izolate, întotdeauna se desemnează un supernafim primar de către șefii de însărcinare pentru a prelua comanda spiritelor ocrotitoare aflate în funcțiune pe sfera recent recuperată. Supernafimii acestui serviciu special sunt schimbați cu rândul. Pe Urantia, actualul „șef al serafimilor” este cel de-al doilea din ordinul acesta aflat în funcție din timpul efuziunii lui Cristos Mihail.

27:0.3 (298.3) Din veșnicie, supernafimii primari au servit pe Insula de Lumină și s-au dus înainte pe lumile spațiului în misiuni de conducere, însă după felul în care sunt clasificați acum nu au activat decât de la sosirea în Paradis a pelerinilor havonieni ai timpului. Acești înalți îngeri lucrează acum, în principal, în următoarele șapte ordine de serviciu:

- 27:0.4 (298.4) 1. Conducătorii de Închinare.
- 27:0.5 (298.5) 2. Maeștrii de Filozofie.
- 27:0.6 (298.6) 3. Deținătorii Cunoașterii.
- 27:0.7 (298.7) 4. Îndrumătorii de Conduită
- 27:0.8 (298.8) 5. Tălmăcitorii de Etică.
- 27:0.9 (298.9) 6. Șefii de Însărcinare.
- 27:0.10 (298.10) 7. Provocatorii Repausului.

27:0.11 (298.11) Pelerinii ascendenți nu intră sub influența directă a acestor supernafimi înainte de a fi dobândit efectiv domiciliul stabil în Paradisului. Ei trec printr-o perioadă de formare sub îndrumarea

acestor îngeri în ordinea inversă celei în care au fost numiți. Altfel spus, voi intrați în cariera voastră paradisiacă sub tutela provocatorilor de repaus, apoi după perioade succesive petrecute cu ordinele intermediare vă încheiați această perioadă de pregătire cu conducătorii de închinare. După aceasta, sunteți gata să începeți cariera fără de sfârșit a unui finalitar.

1. Provocatorii Repausului

27:1.1 (299.1) Provocatorii de repaus sunt inspectori ai Paradisului care pleacă din Insula centrală către circuitul interior al Havonei pentru a colabora cu colegii lor, complementele repausului, din ordinul secundar al supernafimilor. Elementul esențial pentru desfătarea în Paradis este odihna, repausul divin; iar acești provocatori de repaus sunt instructorii de pe urmă care îi pregătesc pe pelerinii timpului pentru introducerea lor în eternitate. Ei își încep activitatea pe cercul final de împlinire a al universului central și o continuă atunci când un pelerin se trezește din ultimul somn, al tranziției, somnul care o avansează pe o creatură a spațiului pe tărâmul eternului.

27:1.2 (299.2) Repausul este de natură septuplă. Există repausul pentru somn și recreație la ordinele de viață de mai de jos, apoi acela pentru descoperire la ființele mai înalte, și apoi acela pentru închinare la tipurile cele mai înalte de personalități spirituale. Și mai este apoi repausul normal pentru dobândirea de energie, reîncărcarea ființelor

cu energie fizică sau spirituală., iar apoi somnul de trecere, somnolența inconștientă, când ființa este înserafimată, când este în trecere de la o sferă la alta. În întregime diferit de toate cele precedente este somnul profund al metamorfozei, repausul de tranziție de la un stadiu al ființei și la un altul, de la o viață la alta, de la o stare de existență la alta, somnul care însoțește întotdeauna tranziția de la un *statut* actual al universului, în contrast cu evoluția prin diverse stadii ale unui singur statut.

27:1.3 (299.3) Ultimul somn metamorfic este însă ceva mai mult decât somnolența tranzițiilor precedente care au marcat obținerea statutelor succesive ale carierei ascendente; prin acest somn, creaturile timpului și spațiului traversează ultimele frontiere interioare ale temporalului și spațialului pentru a atinge statutul domiciliar în așezămintele fără de spațiu și de timp ale Paradisului. Provocatorii și complementele repausului sunt la fel de esențiali pentru această metamorfoză transcendentă ca și serafimii și ființele asociate care permit creaturii muritoare să supraviețuiască morții.

27:1.4 (299.4) Voi intrați în repausul de pe circuitul final al Havonei și sunteți reînviați pe vecie în Paradis. Și în timp ce vă repersonalizați aici spiritual, îl recunoașteți imediat pe provocatorul de repaus care vă întâmpină pe țărmurile eterne ca fiind însuși supernafimul primar care a produs somnul vostru final de pe circuitul interior al Havonei; vă veți aminti ultima voastră mare încordare a credinței pe măsură ce vă veți pregăti încă o dată să încredințați identitatea voastră în mâinile Tatălui Universal.

27:1.5 (299.5)

Vă veți fi bucurat astfel de ultimul repaus al timpului; veți fi făcut atunci experiența ultimului somn de tranziției; acum vă veți trezi la viața veșnică de pe țărmurile lăcașului etern. „Și se va termina cu somnul. Prezența lui Dumnezeu și a Fiului Său este în fața voastră și voi sunteți de-a pururi slujitorii săi; i-ați văzut chipul, iar numele lui este spiritul vostru. Acolo nu va mai fi noapte; și ei nu mai au nevoie de lumina soarelui deoarece Marea Sursă-Centru le dă lor lumină; ei vor trăi pentru totdeauna, iar Dumnezeu va șterge toate lacrimile din ochii lor; nu va mai fi moarte, nici tristețe, nici plâns; dar nici nu vor mai fi alte dureri, căci primele lucruri vor fi trecut.”

2. Șefii de Însărcinare

27:2.1 (300.1)

Acesta este un grup desemnat, din timp în timp, de supernafimul șef, „îngerul model original”, pentru a prezida organizarea a trei ordine dintre acești îngeri - primar, secundar și terțiar. Ca un tot, supernafimii se autoguvernează și se autoreglementsază în întregime, , excepție făcând funcțiunile șefului lor comun, întâiul înger al Paradisului, care are întotdeauna întâietate față de toate aceste personalități spirituale.

27:2.2 (300.2)

Până la admiterea lor în Corpul Finalității, îngerii însărcinați au multe de făcut cu muritorii slăviți care au dobândit domiciliu permanent în Paradis, . Studiul și instrucția nu sunt ocupațiile exclusive ale sosiților în Paradis; slujirea joacă, și ea, rolul

ei esențial în experiențele de educație prefinalitare ale Paradisului. Și am observat că, atunci când muritorii ascendenți au perioade de tihnă, ei vădesc o anumită predilecție spre a se înfrăți cu corpul de rezervă al șefilor suprafaței de însărcinare .

27:2.3 (300.3) Atunci când voi, ascenderii muritori, veți atinge Paradisul, relațiile voastre sociale vor implica mult mai mult decât un contact cu o oaste de ființe superioare și divine și cu o mulțime familiară de însoțitori muritori. Trebuie, de asemenea, ca voi să vă înfrățiți cu peste trei mii de ordine de Cetățeni ai Paradisului, cu diversele grupuri de Transcendentali și cu numeroase alte tipuri de locuitori ai Paradisului, permanenți și trecători, care nu au fost revelate pe Urantia. După un contact prelungit cu aceste puternice inteligențe ale Paradisului, este ceva foarte odihnitor a te afla în compania minților de tip angelic; ele amintesc muritorilor timpului de serafimii cu care au avut contacte atât de îndelungate și de întăritoare.

3. Tălmăcitorii de Etică

27:3.1 (300.4) Cu cât ființa urcă mai mult pe scara vieții, cu atât este mai mare atenția care trebuie să se acorde eticii universului. Conștiința etică nu este altceva decât recunoașterea de către individ a drepturilor inerente existenței ale tuturor celorlalți indivizi, însă etica spirituală transcende, pe departe, conceptul muritor și chiar morontial al relațiilor personale și de grup.

27:3.2 (300.5)

Etica a fost bine predată și transmisă cum se cuvine de către pelerinii timpului, în lungul lor urcuș pe culmile Paradisului. Pe măsura desfășurării acestei cariere de ascensiune interioară, pornită de pe lumile de naștere ale spațiului, ascenderii au continuat să adauge, grup după grup, la cercul lor tot mai lărgit de asociați din univers. Odată cu fiecare nou grup de colegi întâlnit, se adaugă încă un nivel de etică care să fie recunoscută și respectată până când, odată ajunși în Paradis, muritorii care au urcat până acolo au realmente nevoie de cineva care să le dea sfaturi folositoare și prietenești cu privire la interpretările etice. Nu este necesar să li se predea etica, însă, atunci când sunt confrunțați cu extraordinara încercare de a lua contact cu atât de multe lucruri noi, ei au nevoie să li se *interpreteze* corespunzător ceea ce au învățat cu atâta sârguință.

27:3.3 (300.6)

Tălmăcitorii de etică sunt de un ajutor inestimabil pentru cei care sosesc în Paradis; ei îi ajută să se adapteze la numeroase grupuri de ființe maiestuoase pe parcursul frământatei perioade care se întinde de la dobândirea de către ei a statutului domiciliar până la admiterea lor oficială în Corpul Muritorilor Finalitari. Pelerinii ascendenți au întâlnit deja numeroase tipuri de Cetățeni ai Paradisului pe cele șapte circuite ale Havonei. Muritorii înălțați au beneficiat, de asemenea, de un contact intim cu fiii trinitizați ai creaturii din corpul comun de pe circuitul interior al Havonei, unde aceste ființe primesc o mare parte a educației lor. Pe celelalte circuite, pelerinii ascendenți au întâlnit numeroși locuitori permanenți nerevelați ai sistemului Paradis-Havona care își urmează

acolo pregătirea de grup în vederea îndeplinirii sarcinilor încă nedezvăluite ale viitorului.

27:3.4 (301.1) Toate aceste camaraderii celeste sunt invariabil reciproce. Ca muritori ascendenți, nu numai că veți profita de pe urma acestor tovărășii universale succesive și a acestor numeroase ordine de asociați din ce în ce mai divini, însă veți împărtăși, totodată, fiecareia dintre aceste ființe fraterne ceva din propria voastră personalitate și din experiența voastră, ceea ce îl face pentru totdeauna pe fiecare dintre ei diferit și mai bun pentru că a fost asociat cu un muritor ascendent venind din lumile evolutive ale timpului și ale spațiului.

4. Îndrumătorii de Conduită

27:4.1 (301.2) Fiind deja pe deplin instruiți în etica relațiilor Paradisului - care nu sunt niște formalități lipsite de sens, dar nici dictatele unor caste artificiale, ci mai degrabă niște proprietăți - muritorii ascendenți găsesc de folos să primească sfatul îndrumătorilor de conduită superafici, cei care îi instruiesc pe noii membri ai societății Paradisului în uzanțele conduitei perfecte a ființelor elevate care se află pe Insula Centrală de Lumină și de Viață.

27:4.2 (301.3) Armonia este nota fundamentală a universului central, și predomină în Paradis o ordine distinctă în . O bună conduită este esențială progresului prin mijlocirea cunoașterii, trecând prin filozofie, până la înălțimile spirituale ale venerației spontane. Există

o tehnică divină în apropierea de Divinitate; și pentru dobândirea acestei tehnici trebuie să se aștepte sosirea pelerinului în Paradis. Spiritul acesteia a fost dezvăluit pe cercurile Havonei, însă înrâuririle finale ale pregătirii pelerinilor timpului se pot aplica numai după ce aceștia ating efectiv Insula de Lumină.

27:4.3 (301.4) În Paradis, orice conduită este total spontană; în toate privințele naturală și liberă. Există totuși o cale potrivită și desăvârșită de a face lucrurile pe Insula eternă, iar îndrumătorii de conduită sunt întotdeauna alături de „străinii de dincoace de porți” pentru a-i instrui și pentru a le îndruma în așa fel pașii, încât să-i facă pe pelerini să se simtă în largul lor și, în același timp, să ajute să evite confuzia și incertitudinea care, altfel, ar fi inevitabile. Numai printr-un aranjament ca acesta s-a putut evita o nesfârșită confuzie, iar în Paradis nu se va produce niciodată confuzie.

27:4.4 (301.5) Acești directori de conduită servesc realmente ca învățători și ca îndrumători înălțați. Ei se ocupă, în principal, de instruirea noilor locuitori permanenți muritori cu privire la desfășurarea aproape interminabilă a situațiilor noi și a uzanțelor neobișnuite. Cu toată îndelunga pregătire pentru șederea acolo, și în ciuda lungii călătorii de ajungere acolo, Paradisul rămâne încă nespus de straniu și neașteptat de nou pentru aceia care ating, în cele din urmă, statutul de locuitor permanent.

5. Deținătorii de Cunoaștere

27:5.1 (301.6) Deținătorii suprafaici ai cunoașterii sunt „epistolele vii” superioare cunoscute și citite de toți aceia care sălășluiesc în Paradis. Ei sunt înscrisurile divine ale adevărului, cărțile vii ale cunoașterii adevărate. Voi ați auzit de însemnări în „cartea vieții”. Deținătorii de cunoaștere sunt tocmai astfel de cărți vii, inscripții ale perfecțiunii gravate pe tăblițele eterne ale vieții divine și ale siguranței supreme. Ei sunt în realitate biblioteci vii, automate. Faptele universurilor sunt inerente acestor supernafimi primari și sunt realmente înregistrate în acești îngeri. De altfel, este imposibil, prin natura lucrurilor, ca un neadevăr să își facă loc în mintea acestor păstrători perfecți și compleți ai adevărului eternității și ai inteligenței timpului.

27:5.2 (302.1) Acești deținători țin cursuri formale de instrucție pentru locuitorii stabili ai Insulei eterne, însă funcțiunea lor principală este aceea de raportare și de verificare. Toți cei care stau în Paradis pot, la voință, să îl aibă alături de ei pe deținătorul viu al unui anumit fapt sau adevăr pe care ar dori să îl cunoască. În marginea nordică a Paradisului se găsesc descoperitorii vii ai cunoașterii care îl vor desemna pe îndrumătorul de grup care deține informațiile căutate și, de îndată vor apărea strălucitoarele ființe care *sunt* lucrul însuși pe care doriți să îl știți. Nu mai este nevoie să căutați informațiile în pagini voluminoase; comunicați acum cu inteligența vie, față în față. Voi căpătați astfel cunoașterea supremă de la ființele vii care sunt deținătorii ei finali.

27:5.3 (302.2) Când reperați supernafimul care este exact ceea ce doriți să verificați, veți afla la dispoziție *toate* faptele cunoscute ale tuturor universurilor, deoarece acești deținători ai cunoașterii sunt

rezumatele vii și finale ale vastei rețele a îngerilor înregistratori care se întinde de la serafimii și seconafimii universurilor locale și ai suprauniversurilor până la șeful arhivar al supernafimilor terțiari din Havona; iar această acumulare vie de cunoaștere se distinge de înregistrările formale ale Paradisului, care sunt rezumatul cumulativ al istoriei universale.

27:5.4 (302.3) Înțelepciunea adevărului își are originea în divinitatea universului central, însă cunoașterea, cunoașterea prin experiență, își are începuturile, în mare parte, în domeniile timpului și spațiului - de aici și necesitatea de a menține vastele organizații suprauniversale ale serafimilor și supernafimilor înregistratori, susținute de Arhivarii Celești.

27:5.5 (302.4) Acești supernafimi primari, care sunt prin naștere în posesia cunoașterii universului, sunt, totodată, răspunzători de organizarea și de clasificarea ei. Desemnându-se ca biblioteci vii de rapoarte ale universului universurilor, ei au clasificat cunoașterea în șapte mari ordine, dintre care fiecare are aproximativ un milion de subdiviziuni. Ușurința cu care locuitorii stabili ai Paradisului pot consulta acest vast depozit de cunoaștere se datorează numai eforturilor voluntare și înțelepte ale deținătorilor de cunoaștere. Acești deținători sunt, totodată, învățătorii slăviți ai universului central, care dăruiesc cu mărinimie din comorile lor vii tuturor ființelor de pe fiecare dintre circuitele Havonei, și sunt larg folosiți, deși indirect, de către tribunalele Celor Îmbătrâniți de Zile. Însă această bibliotecă vie, care este la dispoziția universului central și a suprauniversurilor, nu este accesibilă creațiilor locale. În

universurile locale, binefacerile cunoașterii din Paradis se pot primi numai indirect și prin reflexie.

6. Maeștrii Filozofiei

27:6.1 (302.5) Imediat alături de satisfacția supremă a închinării se situează însuflețirea filozofiei. Niciodată nu urcați atâta de sus și nu înaintați atât de mult, încât să nu rămână mii de mistere care să necesite recurgerea la filozofie într-o încercare de soluționare.

27:6.2 (302.6) Maeștrii filozofi ai Paradisului sunt bucuroși să îndrume mintea locuitorilor lui, autohtoni sau ascendenți, în urmărirea însuflețitoare a încercărilor de rezolvare a problemelor universale. Acești maeștri suprafaici ai filozofiei sunt „înțelepții cerului”, ființele de înțelepciune care se folosesc adevărul cunoașterii și de faptele experienței în eforturile lor de a pune stăpânire pe necunoscut. Cu ei, cunoașterea atinge adevărul și experiența se înalță la înțelepciune. În Paradis, personalitățile ascendente ale spațiului fac experiența înălțimilor existenței: ele au cunoașterea; cunosc adevărul; pot filozofa - pot gândi adevărul; ele pot căuta chiar și să cuprindă conceptele asupra Celui Ultim și să încerce să priceapă tehnicile Absoluturilor.

27:6.3 (303.1) La marginea sudică a vastului domeniu al Paradisului, maeștrii filozofiei țin cursuri elaborate în cele șaptezeci de diviziuni funcționale ale înțelepciunii. Aici, ei discută despre planurile și despre țelurilor Infinității, și caută să coordoneze experiențele și

integreze cunoașterea tuturor celor care au acces la înțelepciunea lor. Ei au dezvoltat o atitudine cât se poate de distinctă față de feluritele probleme din univers, însă concluziile lor finale prezintă întotdeauna un acord uniform.

27:6.4 (303.2) Acești filozofi ai Paradisului predau după toate metodele de instruire posibile, inclusiv după tehnica grafică superioară a Havonei și după anumite metode ale Paradisului de comunicare a informațiilor. Toate aceste tehnici superioare de comunicare a cunoașterii și de transmitere a ideilor depășesc complet capacitatea de înțelegere a minții umane, chiar și a celei mai înalt dezvoltate. O oră de instruire în Paradis ar fi echivalentul a zece mii de ani de metode de memorare ale Urantiei. Voi nu puteți pricepe asemenea tehnici de comunicare și chiar nu se pot compara cu nimic din experiența de muritor , nimic cu care să poată fi asemuite.

27:6.5 (303.3) Maeștrii filozofiei găsesc o plăcere supremă în a comunica ființelor care s-au înălțat de pe lumile spațiului interpretarea lor cu privire la universul universurilor . Și, cu toate că filozofia nu poate fi la fel de fermă în concluziile sale precum sunt faptele cunoașterii și adevărurile experienței, totuși, atunci când veți fi auzit discursul acestor supernafimi primari asupra problemelor nerezolvate ale eternității și ale înfăptuirilor absolutelor, veți simți o mulțumire certă și durabilă în ceea ce privește aceste chestiuni nelămurite.

27:6.6 (303.4) Aceste căutări intelectuale din Paradis nu sunt teledifuzate; filozofia perfecțiunii este doar la dispoziția celor care sunt prezenți personal. Creațiile înconjurătoare nu cunosc aceste

învățăături decât de la cei care au trecut prin această experiență și care, ulterior, au dus-o cu ei afară universurilor spațiului.

7. Conducătorii Închinării

27:7.1 (303.5) Închinarea este cel mai înalt privilegiu și cea dintâi îndatorire a tuturor inteligențelor create. Închinarea este actul conștient și plin de bucurie de recunoaștere și de sesizare a adevărului și a faptului relațiilor intime și personale ale Creatorilor cu creaturile lor. Calitatea închinării este determinată de profunzimea percepției creaturii; și, pe măsură ce cunoașterea caracterului infinit al Dumnezeilor avansează, actul închinării devine tot mai atotcuprinzător, până când atinge în cele din urmă gloria celei mai înalte desfătării experiențiale și cea mai intensă plăcere cunoscută ființelor create.

27:7.2 (303.6) Cu toate că Insula Paradisului conține anumite locuri de închinare, ea este mai degrabă un vast sanctuar de slujire divină. Venerația este pasiunea primă și dominantă a tuturor celor care se cațără până la țărmurile ei beatifice - este izbucnirea spontană a ființelor care au aflat îndeajuns de mult despre Dumnezeu pentru a-i atinge prezența. Cerc după cerc, pe parcursul călătoriei lăuntrice prin Havona, venerația este o pasiune crescândă până când, în Paradis, devine necesar ca expresia ei să fie canalizată sau controlată cumva.

27:7.3 (304.1)

Izbucnirile periodice, spontane și colective de adorație supremă și de slăvire spirituală petrecute în Paradis, se manifestă sub supravegherea unui corp special de supernafimi primari. Sub călăuzirea acestor îndrumători ai închinării, acest omagiu atinge țelul plăcerii supreme a creaturilor și ajunge pe înălțimile de perfecțiune ale sublimei exprimări de sine și ale bucuriei personale. Toți supernafimii primari ar dori cu ardoare să fie conducători ai închinării și toate ființele ascendente s-ar bucura să rămână pentru totdeauna în atitudinea de închinare dacă șefii de însărcinare nu ar dispersa periodic grupările lor. Însă nici unei ființe ascendente nu i s-a cerut vreodată să se angajeze în sarcinile serviciului etern înainte de a fi dobândit deplina mulțumire în închinăciune.

27:7.4 (304.2)

Este sarcina conducătorilor închinării aceea de a le învăța în așa fel pe creaturile ascendente cum să se închine încât ele să poată avea această satisfacție a exprimării de sine și, în același timp, să își poată îndrepta atenția asupra activităților esențiale ale regimului Paradisului. Fără perfecționarea tehnicii de închinare, i-ar trebui sute de ani muritorului de rând care ajunge în Paradis ca să poată da o expresie deplină și satisfăcătoare emoțiilor sale de apreciere inteligentă și de recunoștință crescândă. Conducătorii închinării deschid căi de expresie noi și până atunci nemaicunoscute, astfel încât copiii minunați ai pântecelui spațiului și ai travaliului timpului să fie îndreptățiți să obțină deplinele satisfacții ale închinării într-un timp mai scurt.

27:7.5 (304.3)

Toate artele tuturor ființelor din întreg universul care sunt în măsură să intensifice și să exalte deprinderile exprimării de sine și comunicarea aprecierii sunt folosite la maximul eficienței lor în venerarea Deităților Paradisului. *Venerația este cea mai mare bucurie a existenței paradisiace*; este jocul întineritor al Paradisului. Ceea ce jocul face pentru mintea voastră istovită pe pământ, venerația o va face pentru sufletul vostru făcut perfect în Paradis. Modul de venerare în Paradis depășește complet puterea de înțelegere a muritorului, însă puteți începe să îi apreciați spiritul chiar și aici jos, pe Urantia, căci spiritele Dumnezeilor locuiesc chiar și acum în voi, planează deasupra voastră și vă inspiră pentru adevărata venerație.

27:7.6 (304.4)

Există în Paradis anumite momente și locuri de închinare, acestea nu sunt nimerite să găzduiască revărsarea tot mai mare a emoțiilor spirituale născute în inteligența crescândă și în larga recunoaștere a divinității, care se dezvoltă în strălucitoarele ființe care fac urcă prin experiență către Insula eternă. De pe vremea lui Grandfanda, supernafimii nu au mai putut găzdui niciodată pe deplin spiritul de venerare al Paradisului. Există întotdeauna un exces de venerație, dacă este să judecăm după pregătirea în această direcție . Și aceasta din pricină că personalitățile care sunt perfecte din fire nu pot niciodată prețui pe deplin uluitoarele reacții emoționale spirituale ale ființelor care și-au croit încet și cu trudă calea în sus către gloria Paradisului, plecând din străfundurile întunericului spiritual al lumilor de jos ale timpului și spațiului. Când asemenea îngeri și muritorii ai timpului ajung în prezența

puterilor Paradisului, se produce atunci expresia emoțiilor acumulate de-a lungul timpurilor, un spectacol care îi uluiește pe îngerii Paradisului și care provoacă o bucurie supremă de satisfacție divină în Deitățile Paradisului.

27:7.7 (304.5) Uneori întregul Paradis este inundat de un flux dominant de expresie spirituală și veneratoare. Adesea conducătorii venerării nu pot controla astfel de fenomene înainte de apariția triplei fluctuații a luminii lăcașului Deității. Acest semn denotă că inima divină a Dumnezeilor a fost pe deplin și complet satisfăcută de adorația sinceră a locuitorilor permanenți ai Paradisului, cetățenii perfecți ai strălucirii și creaturile ascendente ale timpului. Ce triumf al tehnicii! Ce fructificare a planului și țelului etern al Zeilor, când iubirea inteligentă a copilului creat dă deplină satisfacție iubirii infinite a Tatălui Creator!

27:7.8 (305.1) După ce ați atins suprema satisfacție a plenitudinii adorației, ați fost îndreptățiți pentru admiterea în Corpul Finalității. Cariera ascendentă este aproape terminată și se pregătește celebrarea celui de al șaptelea jubileu. Primul jubileu marca acordul muritorului cu Ajustorul Gândirii, când țelul supraviețuirii a fost pecetluit; al doilea a fost deșteptarea la viața morontială; al treilea, contopirea cu Ajustorul Gândirii; al patrulea, trezirea pe Havona. Al cincilea a celebrat descoperirea Tatălui Universal, iar al șaselea jubileu a fost ocazia trezirii în Paradis după somnul final de tranzit al timpului. Al șaptelea jubileu marchează intrarea în corpul finalitarilor muritori și începerea serviciului eternității. Când un

finalitar va atinge al șaptelea stadiu de realizare a spiritului, acest fapt va da probabil semnalul primului jubileu al eternității.

27:7.9 (305.2) Și așa se sfârșește povestea supernafimilor Paradisului, ordinul cel mai înalt al spiritelor ocrotitoare, aceste ființe care, în calitatea lor de clasă universală, vă însoțesc întotdeauna, de la lumea originii voastre până când, în cele din urmă, conducătorii venerației își iau rămas bun de la voi de îndată ce faceți legământul trinitar al eternității și sunteți încorporați în Corpul Muritorilor Finalitari.

27:7.10 (305.3) Serviciul perpetuu al Trinității Paradisului este pe cale să înceapă, iar finalitarul face acum față provocării Dumnezeuului Ultim.

27:7.11 (305.4) [Prezentat de un Desăvârșitor al Înțelepciunii venit de pe Uversa.]